

Σε μια από τις τακτικές συνομιλίες μας για τη ραδιοφωνική εκπομπή της στην SBS, η καλή συνάδελφος Νίκη Καρακατσάνη με ρώτησε ποιός είναι ο ρόλος του παροικιακού Τύπου και αν αναγνωρίζεται η προσφορά του. Λένε ότι “τα γραπτά μένουν” και ο παροικιακός Τύπος καταγράφει τη δράση τής ομογένειας για τους μελλοντικούς ερευνητές, αλλά σήμερα μόνο ο “Κόσμος” καλύπτει σήμερα ολόκληρη την παροικία, χωρίς διαχωρισμούς, χωρίς κίνητρα, χωρίς όρους και προτιμήσεις. Εξάλλου, αυτή η εφημερίδα, τουλάχιστον στα 20 χρόνια που την υπηρετώ, έχει δώσει πολλούς αγώνες και συνεχίζει να το κάνει, όχι επειδή επιθυμεί τη σύγκρουση, αλλά επειδή είναι καθήκον της.

Τί είναι το πρώτο πράγμα που κάνουν οι δικτάτορες όταν καταλάβουν την εξουσία; Φιμώνουν τους δημοσιογράφους, αλλά εμάς δεν μπόρεσε κανείς να μάς φιμώσει. Αντιμετωπίσαμε την οργή τής Αρχιεπισκοπής και τής Κοινότητας και τής Ανώ Κρύας Βρύσης, αριστερών, δεξιών και κεντρών, απειληθήκαμε από άμυαλους, ακούσαμε τις κατάρτες των Καντιωτικών και διαβάσαμε τις συκοφαντίες του κίτρινου Τύπου, αλλά είμαστε ακόμη εδώ.

Για “αναγνώριση” ερωτά η Νίκη Καρακατσάνη, ποιά αναγνώριση; Αλλωστε, ποτέ δεν την επιδιώξαμε, επειδή δεν μάς ενδιαφέρει.

Ο “Κόσμος” έδωσε μάχες εναντίον των Σκοπιανών και τους κατατρόπωσε στα δικαστήρια. Αγωνίστηκε για την εφαρμογή τής Συμφωνίας τής Αθήνας, την μόνη χρυσή ευκαιρία για την ομόνοια τού Ελληνισμού τής Αυστραλίας και βρήκε μπροστά του το μένος

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και...μη

των αντιπάλων της, ανάμεσά τους η σημερινή προεδρική φρουρά τού ΣΑΕ που τώρα με περισσή υποκρισία σχίζουν τα ιμάτιά τους επειδή η Κοινότητα θα προσχωρήσει στους Παλαιοημερολογίτες!

Δώσαμε αγώνα για τα Ελληνικά και σήμερα ακόμη δίνουμε μάχη για να μη γίνουν τα κινεζικά δευτέ-

και θανάτου δεν είχε θέση στα μετάλλια μιας οργάνωσης που κύριο στοιχείο της είναι η ειρήνη. Τρομάξαμε τους οργανωτές των Ολυμπιακών Αγώνων στο Σίδνεϊ που κάθε ημέρα ανάλογα μάς απειλούσαν ή εκλιπαρούσαν να σταματήσουμε την αρθρογραφία μας εναντίον των μεταλλίων. Κυριολεκτικά

Ο ρόλος τού Τύπου και η “αναγνώριση”

ρη γλώσσα τής Αυστραλίας σε βάρος των άλλων κοινοτικών γλωσσών, ενώ προσπαθούμε να σωθεί το Σαββατιανό Σχολείο Κοινοτικών Γλωσσών. Πιο σημαντική επιτυχία, όμως, ήταν πως με τη βοήθεια τής εκλεκτής εκπαιδευτικού Μαρίας Λώμη και τού καταξιωμένου ακαδημαϊκού, Δρ Γιώργου Καναράκη, πείσαμε αφορήτα τους ιθύνοντες για ν’ αλλάξουν το σχέδιο των Ολυμπιακών μεταλλίων μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες τού Σίδνεϊ.

Πρώτος σε όλο τον κόσμο ο “Κόσμος” διαμαρτυρήθηκε έντονα το 2000 για την απεικόνιση του Κολοσσαίου στα Ολυμπιακά μετάλλια, επειδή ένας χώρος αίματος

άναψαν τα τηλέφωνα τότε για να δίνουμε συνεντεύξεις σε ραδιοφωνικούς σταθμούς και εφημερίδες από όλο τον κόσμο όταν έγιναν διεθνής είδηση οι αντιρρήσεις μας. Κάπου στο αρχείο μου έχω αντίγραφο επιταγής για 100 λίρες που ανέλπιστα έλαβα από το BBC για συνέντευξή μου. Εξαιτίας αυτού τού αγώνα μας άλλαξαν το σχέδιο των μεταλλίων και το Κολοσσαίο εξαφανίστηκε. Πού είναι η αναγνώριση αυτής τής μεγάλης επιτυχίας τού “Κόσμου”;

Οι μόνοι που δεν νιάστηκαν να μάς μιλήσουν ήταν οι ελληνικές αρχές εδώ και στην πατρίδα! Τα μόνα ΜΜΕ που δεν ενδιαφέρθηκαν για την επιτυχία μας ν’ αλλάξουμε το

σχέδιο των Ολυμπιακών Αγώνων ήταν τα ελληνικά εδώ και στην Ελλάδα, ενώ οι παροικιακοί ηγέτες μας αγρόν αγοράζαν! Μόνο ο Γιώργος Μεσσάρης ενδιαφέρθηκε να μου πάρει συνέντευξη για την SBS, επειδή σαν ευσυνείδητος επαγγελματίας δεν μπορούσε ν’ αγνοήσει το διεθνή σάλο που προκαλέσαμε με τα δημοσιεύματά μας.

Η μόνη πρόταση για αναγνώριση τής προσφοράς μου και τού “Κόσμου” ήρθε από κάποιον πρώην διευθυντή τού Γραφείου Τύπου στο Σίδνεϊ που ζήτησε να υποβάλω αίτηση για κάποιο βραβείο από αυτά που μοίραζε η ελληνική κυβέρνηση σαν αντίδωρο και δεν ξέρω αν υπάρχουν ακόμη. Απέρριψα αсуζητητή την προσβλητική πρόταση και τότε ήρθε στο γραφείο τής εφημερίδας μας για να πείσει τον τότε ιδιοκτήτη, Δημήτρη Σκουλούδη, να υποβάλει αίτηση για την βράβευση τού “Κόσμου”, αλλά εκείνος υιοθέτησε τη στάση μου και απέρριψε την πρόταση.

Οχι μόνο δεν αναγνωρίζεται, λοιπόν, ο τεράστιος εθνικός ρόλος των ομογενειακών εφημερίδων, αλλά βλέπουμε το ελληνικό κράτος να ξοδεύει εκατομμύρια δολάρια “σε οργανώσεις τού Απόδημου Ελληνισμού για εκδηλώσεις σε ταβέρνες”(!) όπως δήλωσε ο πρ. υφυπουργός Εξωτερικών, Θεόδωρος Κασσίμης (εφημερίδα της Μελβούρνης The Age, Οκτ. ‘09).

Ο ομογενειακός Τύπος δεν χρειάζεται “αναγνώριση”, υποστήριξη χρειάζεται επειδή θα είναι μαύρη η ημέρα όταν αφανιστούν οι παροικιακές εφημερίδες. Επειδή τότε θα χάσει τη φωνή της και θα είναι ακόμη πιο μικρή η Ελλάδα...

* Να σώσουμε τα παιδιά

“Σύμφωνα με συμπεράσματα του ΟΗΕ (τα οποία επιβεβαιώνουν ανάλογα παλαιότερα) κάθε πέντε δευτερόλεπτα ένα παιδί πεθαίνει στον πλανήτη από πείνα. Οι έρευνες αυτές και τα αντίστοιχα συμπεράσματα, πολλά χρόνια τώρα, δείχνουν μια διαρκή επιδείνωση (που μάλιστα συνεχώς διευρύνεται) της ζωής των πολλών ανθρώπων σε έναν κόσμο που οι ηγέτες του (και τα τσιράκια τους) βλέπουν παντού βελτιώσεις, καλύτερη της ζωής γενικώς ίσως με κάποιο κόστος βεβαίως-βεβαίως, αλλά πάντως «σήμερα είμαστε πολύ καλύτερα απ’ όσον, φέρ’ ειπείν, το 1950»”, έγραψε ο ΣΤΑΘΗΣ Σ.

Πολλές φορές ακούω παράπονα για τα “προβλήματα” που αντιμετωπίζουμε εμείς εδώ στην τυχερή Αυστραλία και δεν ξέρω αν πρέπει να γελάσω με την μακακία που μάς δέρνει, ή να κλάψω για την αναισθησία μας μπροστά στο μαρτύριο δεκάδων αν όχι εκατοντάδων εκατομμυρίων παιδιών. Που πριν καλά μάθουν να περπατούν ψάχνουν στις χωματερές για ένα κομμάτι ψωμί, που κουβαλούν πάνω στους ασθενικούς ώμους τους νερό από τους χιλιόμετρα μακριά, που σπάνε πέτρες με βαριοποούλα για μερικά σεντ την ημέρα, που πεθαίνουν θάνατο βασανιστικό αβοήθητα από ασιτία και αρρώστειες.

Και ακούω πρώην μετανάστες που έφυγαν από τις πατρίδες τους για να σωθούν, να καταδιώκουν αυτά τα παιδάκια αν τολμήσουν να πατήσουν στη χώρα που τους φιλοξενεί, όπως κάνουν και οι κάτοικοι των «ανεπτυγμένων» -τρομάρα τους- χωρών που κέρδισαν το βιολογικό λότο και βγήκαν από πλούσια μήτρα.

Χριστογεννα έρχονται και αυτοί που λατρεύουν τον γλυκύτατο Ιησού θα ξεχάσουν τα διδάγματα Του στην τρελή χαρά για να πανηγυρίσουν τη Γέννησή του, με γαλοπούλες και σαμπάνιες και τούρτες και ξοδεύοντας δισεκατομμύρια δολάρια σε δώρα. Για ποιόν όμως; Οχι φυσικά για

τον εορτάζοντα τα γενέθλιά Του Χριστό, αλλά για συγγενείς και φίλους που δεν έχουν καμία σχέση με το γεγονός. Και την ώρα που θα ψάλλουν τα κάλανδα, “Καλήν εσπέραν άρχοντες κι αν είναι ο ορισμός σας, Χριστού τη θεία γέννηση, να πω στ’ αρχοντικό σας”, σε κατάσταση ευθυμίας και αφού έχουν φάει το σκασμό, κάθε πέντε δευτερόλεπτα θα πεθαίνει ένα παιδάκι.

Πώς τολμούν και λένε ότι είναι... Χριστιανοί; Όπως τολμούμε όλοι μας να λέμε ότι είμαστε... άνθρωποι, με πολύ θράσος βεβαίως-βεβαίως!

* Ισραήλ

Και ενώ οι Χριστιανοί γυρνούν την πλάτη στα αδελφάκια τους που υποφέρουν και στον Χριστό που πιστεύουν, οι Ισραηλίτες ακολουθούν κατά γράμμα τις εντολές του σκληρού Γεχβά τους: Ο επικεφαλής των στρατιωτικών ιερέων

36 χρόνια μετά...

του Ισραήλ, ραβίνος Αβισάι Ρόνσκι, κάλεσε τους στρατιώτες της χώρας να μην δείχνουν έλεος στους εχθρούς τους και εγκωμίασε τη διαγωγή τους κατά την επίθεση του ισραηλινού στρατού στη Λωρίδα της Γάζας, τον Δεκέμβριο του 2008 και τον Ιανουάριο του 2009, αναφέρεται σε δημοσίευμα της εφημερίδας «Χααρέτς»...

“Αυτοί που δείχνουν έλεος προς τον εχθρό ενώ αυτός ο τελευταίος δεν αξίζει οίκτο, θα είναι καταδικασμένοι”, προειδοποίησε την περασμένη εβδομάδα ο ραβίνος Ρόνσκι, ο οποίος έχει βαθμό στρατηγού, μιλώντας σ’ έναν οργανισμό που συνδυάζει θρησκευτικές σπουδές και στρατιωτική υπηρεσία, στον εβραϊκό οικισμό Καρνέι Σομρόν, στην κατεχόμενη Δυτική Οχθη του Ιορδάνη.

Πώς ν’ αντιμετωπίσουν οι άμοιροι Παλαιστίνιοι τέτοια τέρατα; Με σφενδόνες, ή με τρακατρούκες;

* Καλόο!

Είναι η γυναίκα στο κρεβάτι με τον εραστή, όποτε χτυπάει το τηλέφωνο. Το σηκώνει αυτή και μετά από λίγο το κλείνει.

- Ποιος ήταν; ρωτάει ο εραστής.
- Ο άντρας μου λέει ότι θ’ αργήσει λιγάκι γιατί είναι στο καφενείο και παίζει τάβλι μαζί σου!

Ακόμη ένα:

Ήταν ένα άνδρόγυνο και λέει η γυναίκα:
- Ρε άνδρα, δεν γίνεται να δοκιμάσουμε και τίποτε καινούργιο στο κρεβάτι; Έχω βαρεθεί κάθε βράδυ την ίδια στάση.

- Α, σήμερα το βράδυ θα δοκιμάσουμε μια καινούργια στάση. Την στάση του ξυλουργού.

Το επόμενο πρωί λέει η γυναίκα:

- Είχαμε πει να κάνουμε μια άλλη στάση χτες, και εσύ έκανες πάλι την ίδια!

- Τί έκανε λέει; Το μολυβάκι στο αυτί δεν το είδες;